

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa E. T.

przeciwko Z. S.

o ustalenie treści stosunku pracy, wynagrodzenie za pracę, wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 grudnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 28 listopada 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 28 listopada 2014 r. zmienił zaskarżony przez pozwanego wyrok Sądu Rejonowego w Ż. z dnia 2 czerwca 2014 r. w ten tylko sposób, że zasądził od Z. S. na rzecz powoda E.T. kwotę 21.487,31 zł tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe z ustawowymi odsetkami od 28 września 2013 r. do dnia zapłaty, oddalając apelację w pozostałej części od wyroku ustalającego, że powód był zatrudniony u pozwanego w okresie od stycznia 2007 r. do 29 czerwca 2013 r. w pełnym wymiarze czasu pracy i zasądzałego od pozwanego na rzecz powoda 21.487,31 zł tytułem wynagrodzenia za godziny nadliczbowe z ustawowymi odsetkami od 11 dnia każdego miesiąca za trzy lata

wstecz, poczynawszy od lipca 2010 r., 336,94 zł tytułem dodatku za pracę w niedziele i święta z ustawowymi odsetkami, 1.782,50 zł tytułem dodatku za pracę w porze nocnej z ustawowymi odsetkami oraz 3.000 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy i oddalającego powództwo w pozostałej części.

Pozwany wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest, jak wynika z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się, jak wielokrotnie wyjaśniano w orzecznictwie Sądu Najwyższego, z przesłankami rozważanymi przez ten Sąd podczas tzw. „przedsądu”, a więc na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przesłanki te określone są w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i tylko one podlegają badaniu w tej fazie postępowania, a przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje wtedy, gdy zachodzi choćby jedna z nich. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania winno zatem koncentrować się na wykazaniu istnienia takiej przesłanki, przy czym treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, bo konieczne jest oparcie jej na argumentacji jurydycznej.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga jest oczywiście uzasadniona, nie można jednak uznać, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie ma bowiem żadnych argumentów przemawiających za jej oczywistą zasadnością. Skarżący w istocie odwołał się do podstaw skargi, wskazując na oczywistą zasadność skargi ze

względu na to, że „w sprawie niniejszej wydane zostało orzeczenie (przez Sąd Okręgowy przy przyjęciu ustaleń Sądu pierwszej instancji za własne, bez jakichkolwiek merytorycznych rozważań poprawności tych ustaleń, pomimo iż w apelacji poprawność tych ustaleń była przez pozwanego kwestionowana) bez rozważenia kluczowej dla niniejszej sprawy kwestii, a mianowicie, czy fakt, iż powód otrzymywał miesięcznie wynagrodzenie zasadnicze wyższe od wynagrodzenia minimalnego, jak i od przewidzianego w umowie o pracę, świadcząc pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, jedynie nie o stałych porach ze względu na specyfikę pracy, może żądać dodatkowego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, za wykonanie czynności, za które otrzymał już wynagrodzenie zasadnicze ustalone według standardu określonego w umowie o pracę”.

Odwołanie się dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania do podstaw skargi nie może zaś wywołać żadnego skutku nie tylko dlatego, że podstawy skargi nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, ale również z tego względu, iż rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wywodu prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Innymi słowy, w celu spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należy wykazać „oczywistość skargi kasacyjnej” przez odwołanie się do argumentacji, która *prima facie* wskazuje, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało z oczywistym naruszeniem prawa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07, z 10 lipca 2007 r., II UK 45/07, niepublikowane, z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109), a takich argumentów nie można

doszukać się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie do rozpoznania, skoro nie wynika z niego nawet to, jakie przepisy naruszył Sąd Okręgowy i w jaki sposób miałyby dojść do tego naruszenia.

Dodać do tego należy, że nawet biorąc pod uwagę podstawy skargi kasacyjnej, brak jest jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, że mogłaby ona być uznana za oczywiście uzasadnioną, skoro jedyną jej podstawą jest naruszenie art. 233 w związku z art. 382 k.p.c., sprowadzające się do zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, a z art. 398³ § 3 k.p.c. wynika, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

eb